

fra Venstres Side i det store og hele er paa det rene med, at en forhastet Lovgivning paa dette Omraade har sine meget betydelige Farer, og at man i Virkeligheden mener, at Lovforslagets Indhold i det hele ikke er gaaet saaledes op for Befolkningen — hvis intimeste Interesser det berører —, at det egentlig er forsvarligt at gennemføre dette Lovforslag. Jeg kan ganske slutte mig dertil. Jeg antager, at en tilsvarende Betragtning maa have gjort sig gældende, naar Lovforslaget er blevet sat saa hurtigt paa Dagsordenen, efter at Betænkningen er afgivet i Mandags. Man er vel paa det rene med, at en Lov, enten i den Tilstand, hvori Forslaget er blevet fremsat, eller med de af hele Udvalget foreslaaede Ændringer, bliver der ikke noget ud af denne Gang; men derimod kan det naturligvis være heldigt og anbefalelsesværdigt at debattere Lovforslaget noget yderligere.

Jeg skal her ved anden Behandling kun komme ind paa de enkelte Ændringsforslag, som jeg alene har stillet, og paa et Par enkelte Ændringsforslag, som jeg sammen med andre Medlemmer har stillet, idet jeg ganske afholder mig fra Debatten om tvungent borgerligt Ægteskab eller den valgfri Ordning; det blev, saa vidt jeg kan se, debatteret saa tilstrækkeligt i Gaar, at jeg ikke behøver et komme ind paa det.

Et af Knudepunkterne i Lovforslaget er dets Kapitel V. Det har der interesseret mig, at Venstre i det store og hele tillige med Ordføreren for mit Parti (Mathilde Hauschultz) har stillet Ændringsforslagene Nr. 48 og 53 om, at § 44 og § 49 udgaar. Det var ikke helt urigtigt, naar Venstres Ordfører (Kirk) i Gaar bemærkede, at han i Lovforslagets § 44 saa dets Achilleshæl. Men uaftet det maa anerkendes, hvad jeg mener at kunne konstatere, at Venstres Ordfører sammen med andre efterhaanden har faaet et noget andet Blik paa Lovforslaget i det hele taget, tror jeg ogsaa, det fra den Side bør overvejes noget yderligere. Vel er § 44 en ganske særlig stødende Paragraf — § 49 maaske i noget mindre Grad —, men man maa jo lægge Mærke til, at disse Paragraffer, der meget rigtigt kan betegnes som Lovforslagets Achilleshæl, sidder paa en Achillesfod, de er nemlig Konsekvenser af Lovforslagets § 40, og til denne § 40 er der ikke andre end mig, der har stillet Ændringsforslag. Det er maaske ikke saa let at komme paa det rene med Opbygningen i et saadant Lovforslag og de fulde Kon-

sekvenser, som Opbygningen fra Grunden i Virkeligheden medfører. Jeg ser § 44 og § 49 som Konsekvenser af det Princip, der er nedlagt i Lovforslagets § 40, hvor man forlader den hidtil gældende Lovgivning om, at det er Manden, som principalt er den, der har Forsørgelsespligten, og ud fra en ren Konstruktion, det, man i Juræen kalder en Fiktion, siger, at Forsørgelsespligten i lige Grad paahviler Mand og Hustru. Det kan man sige i Lovgivningen, saa meget man vil, man forandrer derved aldeles ikke det faktiske Forhold, som er det, hvad ogsaa Kommissionen har erkendt, at det er Manden, der i Almindelighed er den erhvervende. Det, man i Virkeligheden vil indføre her i Lovforslaget, er egentlig ikke andet end en Udtalelse fra Lovgiverens Side om, at det Arbejde, der udføres af den ikke-erhvervende Kvinde, den Kvinde, der ikke i egentlig Forstand kan forsørge Familien, skal anses for at være lige saa meget værd som Mandens. Jeg tror ikke, at man gennem saadanne Lovregler kan gøre nogen som helst Forandring i, hvad Folk i Almindelighed mener, eller gøre noget Indtryk paa den almindelige Opfattelse.

Jeg har i rent teknisk Forstand væsentlige Indvendinger at gøre mod Lovforslagets § 40, thi naar der staar: „Det paahviler Mand og Hustru gennem Tilskud af Penge . . . at bidrage, hver efter sin Evne, til at skaffe Familien det Underhold, som efter Ægtefællernes Livsvilkaar maa anses for passende“, saa er dette i Virkeligheden saa vagt, at det aldeles ikke giver nogen Bestemmelse. Hvad er Ægtefællernes Livsvilkaar? Skal der overhovedet være noget Begreb, hvortil man kan knytte denne Lovregel, noget som helst haandgribeligt, der kan undersøges, kan man ikke ved „Ægtefællernes Livsvilkaar“ forstaa noget som helst andet end Ægtefællernes Indtægter, og da Ægtefællernes Indtægter, hvad ogsaa Kommissionen erkender, i al Almindelighed stammer fra Manden, betyder det, at Familien har Krav paa et Underhold, som svarer til Mandens Indtægter; ved denne Bestemmelse bliver han altsaa i Virkeligheden selv sat ud af Raadighed over sine Indtægter. Naar man saa endvidere siger, at „til Underholdet henregnes, hvad der udkræves til Husholdningen og Børnenes Opdragelse saavel som til Fyldestgørelse af hver Ægtefælles særlige Behov“, kommer man, hvad der ofte er gjort opmærksom paa, ind paa det fuldkomne vilkaarlige. Kommissionens Motiver gaar ud fra, at hver Ægtefælles